

תת"ע (פתח תקווה) 6307-03-25 - מדינת ישראל נ' נזאר חמדאן

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 6307-03-25 מדינת ישראל נ' חמדאן

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה - משיבה
נגד מדינת ישראל

נאשם - מבקש
נזאר חמדאן

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 27.4.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש/ אחיזה בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקש נשפט בהעדרו. המבקש זומן לדין אך לא התייצב. המבקש נדון לעונש פסילה על תנאי וקנס.

המבקש חתם על אישור המסירה.

פסק הדין ניתן בתאריך 27.4.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 12.7.25.

טענות הצדדים:

טענות המבקש:

לטענת ב"כ המבקש, בדיון הדיון המבקש שהה בחו"ל וחזר לישראל בתאריך 13.5.25 לכן קיימת עילה לביטול הכרעת הדין וגזר הדין.

כמו כן ציין ב"כ המבקש כי המבקש כופר בביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה, המבקש זומן כדן וזאת לאור אישור המסירה לפיו דר הדואר נשלח "לידי הנמען הרשום".

המשיבה ציינה כי אם ידע המשיב כי לא יכול להתייצב לדיון היה עליו להגיש בקשה לבית המשפט ושעה שלא עשה זאת אין לו להלין אלא על עצמו.

משכך המשיבה התנגדה לבקשה.

דיון והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל את פסק הדין.

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שכל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכויי החשש לעיוות דין (שצריכים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בד בבד עם הדיון בסיבה לאי התייצבות), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן- רע"פ סאלם):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא חריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה."

בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקש זומן כדיון לדיון.

המבקש לא התייצב לדיון.

אין חולק אודות היוודע הדיון וכן אישור המסירה תקין. לכן יש לראות במבקש כמי שזומן לדיון ובחר שלא להתייצב.

טענת המבקש לפיה היה בחו"ל במועד הדיון:

אם ידע המבקש כי לא יכול להגיע לדיון וזאת לאור טיסה לחו"ל היה עליו להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון. לכן אין בהמצאות בחו"ל במועד הדיון כדי להסביר את אי ההתייצבות ואי הגשת בקשת דחייה מראש.

מהמסמך המצורף לבקשה ביום 13.5 טס המבקש מאיחוד האמירויות- דובאי לתל אביב ישראל. מעיון במסמך נראה כי לא מופיעה השנה שבה טס המבקש, אך אניח כי מדובר בשנת 2025.

המועד בו ניתן גזר הדין הינו 27.4.25. המסמך המצורף לבקשה לא מלמד כי הנאשם היה במועד זה בחו"ל ומתי יצא את ישראל, כך שגם הטענה שהנאשם היה בחו"ל כלל לא הוכחה.

העתק צילום הדרכון ואישור יציאה מהארץ לא צורף לבקשה כפי שנכתב בבקשה.

יחד עם זאת - גם אם היה מוצג בפני שהנאשם היה בחו"ל במועד הדיון- לא היה הדבר משנה את התוצאה - שכן הוא חתם על אישור המסירה.

לנאשם עבר תעבורתי מכביד. לחובתו 72 הרשעות - ו 10 הרשעות דומות, כך שהנאשם מכיר את דרך התנהלות בתי המשפט.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין.

טענה כללית כי המבקש כופר בביצוע העבירה אין בה די כדי לבסס טענת עיוות דין הצדיקה ביטול פסק דין (ראו רע"פ 2573/17 גיאר נ' מדינת ישראל (6.9.17)).

במקרה זה, הנאשם אינו טוען טענות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בהרשעת שווא ואין חשש לעיוות דין.

שיהוי מעל ל- 30 יום בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין.

פסק הדין ניתן בתאריך 27.4.25 אך הבקשה הוגשה רק בתאריך 12.7.25 כחודשיים וחצי ממועד פסק הדין.

בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 נכתב כך: **"לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע."**

במקרה זה מדובר בשיהוי ניכר מעבר ל 30 הימים.

במקרה זה הנאשם ידע על מועד הדין ולכל הפחות היה צריך להגיש את הבקשה לביטול פסק הדין בסמוך לאחר הדין לאחר חזרתו לישראל.

ביהמ"ש העליון התייחס לסוגיה של עצימת עיניים לעניין ידיעה על פסילה על תנאי במקרה של נאשם שלא היה מיוצג שידע שמתנהל כנגדו הליך אך לא ידע על תוצאות ההליך בע"פ 73/81 מדינת ישראל נ' אילן זלכה, פ"ד לה (4) 832: בקבעו :

" חזקה על נאשם אשר לא הופיע, כי יתעניין בדיעבד במה שקרה במשפטו, על-ידי פניה למזכירות בית המשפט, שאינה גוזלת הרבה מזמנו. על-כן, אף אם לא הייתה לנאשם ידיעה ממשית על הפסילה על-תנאי, ידיעה 'קונסטרוקטיבית' הייתה לו מכל מקום." (שם עמ' 834)

עניין זה נכון בשינויים המחוייבים לגבי בדיקת תוצאת ההליך אליו לא התייצב הנאשם.

סופיות הדין:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאזה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקש עיוות דין במידה ולא ינתן לו יומו;

לאור השיהוי בהגשת הבקשה ממועד פסק הדין ועד להגשת הבקשה;

לאור עקרון סופיות הדין;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' אב תשפ"ה, 29 יולי 2025, בהעדר
הצדדים.